

Ο πηλός - Του Μητροπολίτου Μάνης Χρυσοστόμου

/ [Γνώμες](#)



Ο πηλός

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄

«Ἐποίησε πηλόν». Καί μ' αὐτόν θεράπευσε ὁ Χριστός τόν τυφλό. Γιατί ἄραγε «πηλόν»; Τί σημαίνει ἡ κίνηση αὐτή τοῦ Χριστοῦ; Μποροῦσε μ' ἓνα λόγο Του. Μέ ἓνα ἄγγιγμά Του. Ἀπό μακρόθεν. Μέ ἄλλο τρόπο. Ὅμως, «ἐποίησε πηλόν». Ἀπό τό χῶμα τῆς γῆς.

*

Ἡ κίνηση αὐτή τοῦ Χριστοῦ ἔχει σκοπό τήν θύμηση τῆς δημιουργίας καί πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Δημιουργό Θεό. Παραπέμπει ἄμεσα στό: «Καί ἔπλασε τόν

ἄνθρωπον χοῦν... ἀπό τῆς γῆς» (Γεν. 2,7). Εἶναι ἡ ὑπενθύμιση ὅτι «χοῦς ἐσμεν». Πρόκειται γιά τό ὑλικό συστατικό τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὑλική τοῦ ἀνθρώπου φύση μ' ὅλα τά ιδιαίτερα ἰδιώματα πού ἔρχονται καί ἐκφράζουν τό φθαρτό, τό εὐθραυστο, τό παροδικό, τό πεπερασμένο. Γι' αὐτό καί ἀποδίδεται καί μ' ἄλλους ὅρους καί λέξεις τό ἀνθρώπινο σωματικό στοιχεῖο. Ὡς «γῆ», «χῶμα», «ἔδαφος», «χόρτος», «ἄνθος τοῦ ἀγροῦ», «σκιά», «οἰκία πηλίνη». Ἐν προκειμένῳ, πολύ διαφωτιστικοί εἶναι οἱ λόγοι οἱ ἀπευθυνόμενοι ἀπό τό Θεό πρὸς τόν πεπτωκότα πρωτόπλαστο Ἀδάμ ὅτι: «Γῆ εἶ καί εἰς γῆν ἀπελεύσῃ» (Γεν. 3,19), ἡ ὁμολογία τοῦ Ἀβραάμ: «Ἐγώ δέ εἰμί γῆ καί σποδός» (Γεν. 18,27), τοῦ Ἰώβ: «Πᾶς βροτός εἰς γῆν ἀπελεύσεται, ὅθεν καί ἐπλάσθη» (Ἰώβ, 34,15). Καί τοῦ προφητάνакτος: «Αὐτός ἔγνω τό πλάσμα ἡμῶν, ἐμνήσθη ὅτι χοῦς ἐσμέν» (Ψαλμ. 103,14). Μάλιστα στόν Ἡσαΐα παρίσταται ὁ Θεός μέν, ὡς ὁ «κεραμεύς», ὁ δέ, ἄνθρωπος ὡς ὁ «πηλός», στά χέρια τοῦ Θείου Πλάστη. Ἦτοι: «Οὐχ ὡς ὁ πηλός τοῦ κεραμέως λογισθήσεσθε; Μή ἐρεῖ τό πλάσμα τῷ πλάσαντι οὐ σύ μέ ἔπλασας; Ἦ τό ποίημα τῷ ποιήσαντι οὐ συνετῶς μέ ἐποίησας» (Ἡσ. 29,16).

*

Ἀλλά στό θνητό, φθαρτό καί τό μάταιο, δηλαδή στόν πηλό, ὁ Θεός «ἐνεφύσησεν πνοήν ζωῆς» (Γεν. 2,7), «ποιήσας αὐτόν τόν ἄνθρωπον «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» καί «καθ' ὁμοίωσιν». Ὁ ἄνθρωπος ἵσταται, συνεπῶς, ὡς τό τελειότερο θεῖο δημιούργημα, ἐπιστέγασμα ὁλόκληρης τῆς δημιουργίας. Ψυχοσωματική ἐνότητα, μέ ἀξία, τιμή, θέση καί θεῖο προορισμό.

Γι' αὐτό καί ὁ σοφός Μέγας Βασίλειος θά συνοψίσει: «Τό ἐν τῷ ἀνθρώπῳ κατ' εἰκόνα Θεοῦ εἶναι τό καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ δυνάμει, τό δέ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ, τό κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐνεργεία» (PG 30,32c).

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, μόνον «ὡς τέκνα ὑπακοῆς», ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, μπορούμε νά συνεχίζουμε τήν πορεία τῆς ζωῆς μας, ὥστε νά βρίσκουμε τήν καταξίωσή μας.

